

DÜNYADAKİ SON

ROBOT

HAŞMET 2.0

MUSTAFA ORAKÇI
ÇİZER: MERVE ERGENOĞLU

Merhaba! Ben, Hamdi. Eğer ilk kez tanıyor olsak hemen söyleyeyim: Okyanusun ortasında, küçücük bir adada yaşıyorum. Annem profesyonel bir dağcı. Bu yüzden adadaki dağlarda sürekli antrenman yapıyor. Babamın ilgi alanıysa biraz sıra dışı: yapay zekâ! İleri teknolojinin insanlara zarar verebileceği düşünüldüğü için yıllar önce yasaklandı. Herkes ondan korkuyor. Bizim evde ise durum tam tersi. Hatta babam, 2084-2085 eğitim yılı boyunca okula bir robotla gitmemi istedi. Evet, sınıf arkadaşım bir robot: Haşmet!

Zamanla onunla harika bir bağ kurdum. Artık sadece sınıf arkadaşım değil, kardeşim gibi. Okuldakiler bu duruma alışsa da tüm dünya hâlâ robotlardan çok korkuyor. Babamın projesi başarılı olursa, Haşmet teknolojinin bilinçli kullanıldığında ne kadar fayda sağlayacağını gösterecek. Fakat bunu tüm dünyaya anlatmak hiç de kolay değil.

2085 yazı kavurucu sıcaklarla geçiyordu. Gece balkon kapısını ardına kadar açmış, öyle uyumuştuk. Ne Haşmet ne de ben hafta sonu uykumuzun bu kadar erken bölüneceğini hiç tahmin etmiyorduk. Annem aniden içeri daldı ve neşeyle bağırdı:

- **Güüünaydının! Adanın zirvesi-
ne yürüyüşe çıkıyorum. Dün akşam
geleceğini söylemiştin. Hâlâ gelmek
istiyor musun Hamdi?**

- Evet anne, ama...

Sözümü tamamlayamadım. Çünkü yanımda uyan Haşmet yoktu. Uykulu sesim bir anda ciddileşti:

- Ama Haşmet nerede?

Annem yanıma doğru gelirken kapı eşiğinde uzanan Haşmet'e takıldı. Bir an dengesini kaybedip

sendeledi, az kalsın yere kapaklanıyordu. Belli ki bizim konserve teneke gece orada uyuyakalmıştı.

Haşmet gıcırdayarak uyandı, metal kollarını açtı ve bir insan gibi gerindi.

- Günaydın Hamdi! **Gıcirt gıcirt...** Sana da günaydın anne! **Gıcirt gıcirt...** Hassas sensörlerim odaya geldiğini hemen algıladı.

- Ya ne demezsin Haşmet, dedi annem. Az kalsın üzerine basıyordum. Neden kendini kapının önünde şarj ediyorsun?

- Yatağın önünde internet çekmiyor. Kendimi güncellemek için burada şarj oluyordum. Sonra da uyuyakalmışım.

- **Hiç de bile, Haşmet,** diyerek atıldım. **Kapının önünde şarj olmuyorsun, komik kedi videoları izliyorsun! Gülme seslerin yüzünden uyuyamıyorum.**

- Aşk olsun, insan yavrusu! Ben yalancı bir robot muyum? Şey... Evet, bundan önce tam...

Haşmet durdu ve metal parmaklarını saymaya çalıştı. Hemen sonra sözlerine devam etti.

- Tam... Tam elli beş gündür aynen dediğin gibi yapıyor olabilirim. Fakat dün akşam gerçekten

güncelleme aldım. İnternette **“GÜNCELLEME”** yazan bir fotoğraf indirdim. Ve işte... Karşınızda yepyeni, gelişmiş, **MUHTEŞEM HAŞMET 2.0!**

Annem, Haşmet'in bacaklarının üzerinden zıplayarak içeri daldı.

- Haşmetçğim, sanırım güncelleme konusunu biraz yanlış anladın. İnternet bazen tehlikeli olabilir, bu yüzden daha dikkatli olmalısın. Eğer benimle geliyorsanız acele edin! Güneşin doğuşunu zirvede yakalamamız lazım. Hemen hazırlanıp aşağı inin, ben bahçede sizi bekliyorum.

Annem odadan çıkınca ayağa kalktım ve Haşmet'e baktım.

- Ne dersin Haşmet, bizimle geliyor musun?

- Sen gidiyorsan ben de geliyorum, alt yaşam formu... Haydi, dağlara çıkalım! Hoplayalım, zıplayalım.

Haşmet'i bana böyle seslenmemesi için elli kez uyarmıştım ama asla laf dinlemiyordu. Aldırış etmeden hazırlandım. Birlikte aşağıya indik. Babam henüz uyanmamıştı. Annem bahçe kapısının önünde ısınma hareketleri yapıyordu. Bizi görünce gülümsedi, sırt çantasını omuzladı ve yola koyulduk.

Annem neredeyse her sabah tepelere tırmanıyor, öğleden sonralarıysa kaya tırmanışı yapıyor. Ben de bazı sabahlar, adanın ortasında yükselen sönmüş yanardağın ilk tepesine kadar ona eşlik ediyorum. Haşmet ise tepeye tırmanmak yerine genellikle bahçedeki kedilerle vakit geçirirdi. Ancak bugün bir farklılık yapıp bize katılmaya karar vermişti. Babam gece geç saatlere kadar projesiyle uğraştığından, onu uyandırmamaya dikkat ederek sessizce evden çıktık.

Annem oldukça stresli... Sekiz bin metre yüksekliğindeki zirvelere tırmanmayı hedefliyor. Daha önce bu zirvelerden birkaçına tırmandı. **Hayali, sekiz bin metrenin üzerindeki tüm zirvelere tırmanıp adını tarihe yazdırmak... Eğer başarırsa, dünya rekoru kıracak. Ben de en az onun kadar heyecanlıyım.**

Adanın ortasında yükselen tepe, başlangıçta pek dik olmasa da zirveye yaklaştıkça tırmanmak giderek güçleşiyordu. Yine de her adımına değiyordu. Çünkü manzara gerçekten muhteşemdi!

Annemle çıktığımız yürüyüşler her zaman bana huzur verirdi. Bugün de etraf çok sessizdi. Tabii

Haşmet'i saymazsak... Çünkü o hiç ama hiç susmuyordu.

- İnsan yavrusu, zirveye ulaştığımda şöyle diyeceğim: **"Benim için büyük ama robotlar için küçük bir adım!"** Efsane olmaz mı?

- Evet, büyük ihtimalle dağa tırmanan ilk teneke-sin, Haşmet. Ama sanırım bu sözü daha önce Neil Armstrong söylemişti. **Hem de doğru şekilde! Hahahahaha!**

- Hamdi, rahat bırak Haşmet'i... Hadi artık konuşmayı bırakın ve yürüyün. Konuşarak enerjinizi boşa harcamayın, dedi annem. Ama Haşmet onunla aynı fikirde değildi.

- Bataryam efsane! Asla bitmez. Hatta istersem dağın etrafında iki tur bile dönerim.

- Bak Haşmet, zirvede bataryan biterse seni orada bırakırım. Paslanıp hurdaya çıkarsın, ona göre, diye çıktım.

- **Tehdit tespit edildi... Sessiz moda geçiliyor... Cızırrrrrrttt!**

Haşmet garip elektronik sesler çıkararak yürümeye devam etti. Zirveye yaklaştıkça yol iyice dikleşti. Benim ara ara soluklanmam gerekiyordu

ama annem ve Haşmet tam gaz ilerliyordu. Onlara yetişmek gittikçe zorlaşıyordu. Bu sırada önümde yürüyen Haşmet'in bir anda ayağı kaydı. Yuvarlanmak üzereyken onu tuttum.

- Teşekkürler Hamdi. Sen olmasan robot yedek parçası olmuştum.

- Önemli değil, Haşmet. Dostlar bugünler içindir. Haşmet'in sevinci yüzünden okunuyordu. Ama her zamanki gibi hemen konuyu değiştirdi.

- Eve döner dönmez babayla konuşacağım. Bana **"ARAZİ MODU"** ekleyebilir mi acaba? Böylece tırmanırken bir daha kayıp düşmem.

- Arazi modu mu? Hah! Sana olsa olsa **"DAĞ KEÇİSİ MODU"** lazım. Ahahaha!

- Bu harika bir fikirmiş dostum.

Haşmet aniden çömeldi, ellerini yere koydu ve dört ayak üzerinde koşturmaya başladı. Üstelik bunu yaparken keçi gibi **“BEE, BEEEEE!”** diye bağıırıyordu.

Zirveye ulaştığımızda annemle bir kayanın üzerine kurulduk. Annem termosundan bir bardak çay doldurdu. Ardından gözlerimizi ufka çevirip sessizce güneşin doğuşunu izledik. Haşmet ise bambaşka bir dünyadaydı. Gözüne kestirdiği keleşbeği taklit etmeye çalışıyor, kollarını kanat çırpır gibi sallayarak oradan oraya koşturuyordu.

Başımı annemin omzuna yasladım.

- Anne, gerçekten gitmek zorunda mısın? İçim hiç rahat değil...

- Korkma oğlum. Sana hep ne derim? “Hayal kur ve peşinden git.” İşte, benim hayalim de bu. O yüzden rekoru kırıp geri döneceğim. Daha önce başardım, yine başarırım. Sen beni merak etme...

Annemi iki gün önce uğurlamıştık. Şimdi o, zirveye doğru tırmanıyordu. Evde sadece babam, ben ve Haşmet kalmıştık. Annem gidince ev başta biraz fazla sessiz gelmişti. Neyse ki Haşmet sağ olsun, bu sessizlik fazla uzun sürmedi. Sabah erkenden Haşmet'in gürültüsüyle gözlerimi açtım. Büyük bir patırtıyla odaya daldı.

- **TA-TA-TA-TAAAA! Karşınızda yeni nesil, ultra gelişmiş, mükemmel Haşmet 2.0! Kendimi güncelledim. Eee, nasıl olmuşum? Sence de tam bir süper robot gibi görünmüyor muyum?**

Gözlerimi ovuşturup şaşkınlıkla Haşmet'e baktım. Gördüğüm şey karşısında beynim hata verdi!

- HAŞMET... SEN...
KENDİNE... NE YAPTIN
BÖYLE?!

- Dedim ya biraz geliş-
tirme yaptım.

Haşmet, renkli karton-
dan kestiği kelebekleri ve
çiçekleri üzerine yapıştır-
mış, yetmezmiş gibi tene-
ke vücudunu pastel boyalarla

boyamıştı. Bir sanat eserine mi
dönüşmüştü? Tabii ki hayır. Ama kendi çapında “sü-
per gelişmiş” olmayı başarmıştı.

- Ve karşınızda... **HAŞMET 2.0!** Nasıl ama
Hamdi? İnanılmaz değil mi?

- Haşmet, üstüne çiçek böcek yapıştırdınca geliş-
miş bir sürüm olmuyorsun. Hem Haşmet 1.0'ın nesi
varmış? Ben gayet memnunum ondan.

- **Teneke dediğin kendini geliştirme-
li ama değil mi? Ben artık daha gelişmiş
bir... Bir... Bir...**

Haşmet aniden duraksadı, kendini baştan aşağı
süzdü ve bana baktı. Söyleyeceği sözü bulamamıştı.
Tam bu sırada babam kapıyı çalıp başını içeri uzattı.

- Günaydın çocuklar! Kahvaltı zamanı... Biliyorsunuz, anneniz yok ve ben onun yarısı kadar bile becerikli değilim. Yani yardıma ihtiyacım var. Hadi, birlikte kahvaltıyı hazırlayalım.

- Günaydın baba, dedim ama gözlerimi hâlâ Haşmet'ten ayıramıyordum.

Haşmet büyük bir coşkuyla el salladı:

- Günaydın baba!

Babamla kahvaltıyı hazırlamaya koyulduk ama Haşmet? O yardım etmek yerine televizyonun yanındaki prizde kendini şarja takmıştı. Babam bana dönüp hafifçe gülümsedi:

- Evlat, mutfakta sadece iki dilim ekmek kalmış. Yani... Biri fırına gitmeli.

- Baba, neden Haşmet gitmiyor? Ben mutfakta çalışıyorum, o ise resmen boşta!

Haşmet hızla bahaneler sıralamaya başladı:

- Ben şarj oluyorum. Haşmet şarj oluyor! Uzmanlar, şarj hâlindeki makineleri yani Haşmetleri fişten çıkarmayın, diyor. Yoksa pil ömrüm kısallayabilirdim. Ben tasarruf moduna geçiyorum. Hadi görüşürüz. Bir süre sizinle iletişim kuramayacağım.